

PRANAŠAVIMAS ISLAME

Pranašavimas nėra nežinomas dangiškai atskleistoms religijoms, tokioms kaip judaizmas ir krikščionybė. Tačiau islame jis turi ypatingą statusą ir reikšmę.

Pagal islamą Allahas (arabiškas žodis, reiškiantis Dievą) sukūrė žmogų dėl kilnaus tikslo: garbinti Jį ir gyventi dorą gyvenimą, pagrįsta Jo pamokymais ir vedimu. Kaip žmogus sužinotų savo rolę ir savo egzistavimo priežastį, jei negautų aiškių ir praktinių nurodymų, ko Allahas nori, kad jis darytų? Iš to kyla pranašavimo ir akompanuojančio vedimo poreikis. Taip Allahas išsirinko iš kiekvienos tautos po vieną ar daugiau pranašų perteikti Jo Žinią žmonėms. Taurusis Koranas sako:

„Kiekvienai tautai (buvo atsiųstas) pranašas: kada jų pranašas ateis (pas juos), reikalai bus sprendžiami tarp jų su teisingumu ir jie nebus suklaidinti.“

(Šv.Koranas-10:47)

Allahas sako Tauriajame Korane:

„Ir iš tiesų, mes atsiuntėme kiekvienai tautai pasiuntinį (skelbiantį): „...**Garbinkite Allahą (vieną) ir venkite „taguto“ (šėtono) blogio.**“ Tada tarp jų buvo tokių, kuriems Allahas vadovavo, ir buvo tokių, kuriuose paklydimas buvo įsitvirtinęs. **Taigi, keliaukite per šalis ir žiūrėkite, kokios buvo pasekmės tų, kurie neigė (tiesą).**“

(Šv.Koranas-16:36)

Pranašavimas yra Allaho palaiminimas ir malonė, kurią Jis gali suteikti tiems, kam pageidauja. Tačiau, apžvelgus įvairius pranašus istorijoje, gali būti išskirti trys pranašo bruožai:

1. Jis yra geriausias savo bendruomenėje moraliniu ir intelektualiniu aspektu. Tai yra reikalinga, kadangi pranašo gyvenimas pasitarnauja kaip modelis jo pasekėjams. Jo asmenybė turėtų labiau patraukti žmones priimti jo žinią nei atstumti juos dėl jo netobulo charakterio. Po žinios priėmimo, jis yra teisingai vedamas ir neklystantis. T.y. jis nepadarytų nuodėmės. Jis gali padaryti tik kokių nors mažų klaidelių, kurios paprastai būna ištaisomos atskleidimu.
1. Jis yra palaikomas stebuklų, kurie įrodo, kad jis nėra apsišaukėlis. Tie stebuklai yra duoti Viešpaties galia ir leidimu ir paprastai yra atliekami toje srityje, kurią jo žmonės yra įvaldę ir yra pripažįstami kaip pranašesni. Mes tai galime iliustruoti pacituodami trijų pagrindinių religijų-judaizmo, krikščionybės ir islamo- pranašų pagrindinius stebuklus. Mozės amžininkai buvo puikūs magai. Todėl jo pagrindinis stebuklas buvo nugalėti geriausias jo laikų Egipto magus.

Jėzaus amžininkai buvo pripažįstami kaip talentingi gydytojai. Todėl jo stebuklai buvo prikelti mirusiųjų ir gydyti nepagydomas ligas. Arabai, Pranašo Muhammedo (Ramybė Jam) amžininkai, buvo žinomi savo iškalba ir didinga poezija. Taigi, Pranašo Muhammedo pagrindinis stebuklas buvo Koranas, kuriam ekvivalento visas arabų oratorių ir poetų legionas negalėjo sukurti, nepaisant pačiame Korane kartojamo iššūkio. Be to, Muhammedo (Ramybė Jam) stebuklai buvo dar kai kuo ypatingi. Visi ankstesni stebuklai buvo riboto laiko ir vietos atžvilgiu, t.y. jie buvo pademonstruoti tam tikriems žmonėms tam tikru laiku. Tačiau taip nėra su Muhammedo (Ramybė Jam) stebuklu, Koranu. Jis yra universalus ir nuolat esantis stebuklas. Ankstesnės kartos paliudijo ir ateisiančios kartos paliudys jo stebuklingą natūrą stiliaus, turinio ir dvasinio pakylėjimo atžvilgiu. Tai gali būti išbandoma ir dėl šios priežasties įrodys dievišką Korano kilmę.

1. Kiekvienas pranašas aiškiai teigia, kad tai, ką jis gavo, nėra iš jo paties, bet iš Dievo žmonijos gerovės labui. Jis taip pat tvirtina tai, kas buvo atskleista prieš jį ir kas gali būti atskleista po jo. Pranašas taip elgiasi, kad parodytų, kad jis paprasčiausiai perteikia žinią, kuri buvo patikėta jam Vieno Tikro Dievo, visų laikų visiems žmonėms. Taigi, žinia yra viena prasmės atžvilgiu ir dėl tos pačios priežasties. Todėl ji neturėtų nukrypti nuo to, kas jau buvo atkleista anksčiau iki jo, ar nuo to, kas bus atskleista po jo.

Pranašai yra reikalingi, kad perteiktų Dievo nurodymus ir vedimą žmonijai. Mes niekaip negalime sužinoti, kodėl buvome sukurti? Kas mums nutiks po mirties? Ar yra koks gyvenimas po mirties? Ar mes atsiskaitysime už savo veiksmus? Kitais žodžiais tariant, ar yra koks nors apdovanojimas ar bausmė už mūsų poelgius šiame gyvenime?

Šie ir daugelis kitų klausimų apie Dievą, angelus, Rojų, Pragarą ir t.t. negali būti atsakyti be atskleidimo iš Kūrėjo ir nematomo Žinotojo. Tie atsakymai privalo būti autentiški ir atnešti tų individų, kuriais mes pasitikime ir kuriuos mes gerbiame. Štai todėl pasiuntiniai yra pasirenkami iš jų visuomenių pagal moralų elgesį ir intelektualines galimybes. Pranašai taip pat yra stebuklingai palaikomi Dievo ir Jo įsakyti patvirtinti žinios teštinumą. Pranašų žinios žmonijai turinys gali būti apibendrinamas taip:

1. Aiški Dievo koncepcija: Jo savybės, Jo kūryba, kas turėtų ir neturėtų būti Jam priskiriama.
2. Aiški nematomo pasaulio, angelų, džinų (dvasių), Rojaus ir Pragaros idėja.
3. Kodėl Dievas sukūrė mus? Ko Jis nori iš mūsų bei koks yra atlygis ar bausmė už paklusimą ar nepaklusimą Jam?
4. Kaip tvarkyti visuomenę pagal Jo valią? T.y. aiškūs nurodymai ir įstatymai, kurie, jei taikomi teisingai ir sąžiningai, turėtų sukurti laimingą ir idealią visuomenę.

Iš ankstesnio aptarimo aišku, kad pranašams nėra jokio pakaitalo. Netgi šiandien, kada mokslas yra pažengęs į priekį, vienintelis autentiškas informacijos apie atgamtinį pasaulį šaltinis yra atskleidimas. Vedimo negalime pasiekti nei per mokslą, nei per mistinę patirtį. Pirmasis yra per daug materialistinis ir per daug ribotas, o antroji yra per daug subjektyvi ir dažnai pernelyg klaidinanti.

Dievas atsiuntė pasiuntinį (ar daugiau) kiekvienai tautai. Taip yra dėl vieno iš Dievo principų, jog Jis niekada nekvies žmonių atsiskaityti, jei nebus aiškiai jiems nurodęs, ką reikia daryti ir ko nereikia.

Taurusis Koranas mini 25 pranašų vardus ir nurodo, jog buvo ir kitų, kurie nebuvo paminėti Pranašo Muhammedo. Tarp tų 25 yra Nojus, Abraomas, Mozė, Jėzus ir Muhammedas. Šie penki yra didieji tarp Dievo pranašų. Jie yra vadinami tvirtaisiais pranašais. Žymus islamiško įsitikinimo apie pranašavimą aspektas yra tas, kad musulmonai tiki ir gerbia visus Dievo pasiuntinius be išimties. Visi pranašai atėjo iš Vieno ir to paties Dievo, su tokiu pačiu tikslu-vesti žmoniją į Dievą. Tikėjimas jais yra esminis ir logiškas, tuo tarpu priėmimas tik kelių ar kelių atmetimas yra kaip atmetimas jų visų.

Musulmonai yra vieninteliai žmonės pasaulyje, kurie tikėjimą visais Dievo pranašais laiko tikėjimo dalimi. Žydai atmeta Jėzų Kristų ir Muhammedą; krikščionys atmeta Muhammedą bei realiai atmeta ir Mozę, nes jie nesilaiko jo įstatymų. Musulmonai priima juos visus kaip Dievo pasiuntinius, kurie atnešė žmonijai vedimą. Tačiau atskleidimas, kurį tie pranašai atnešė iš Dievo, buvo sudarkytas vienokiu ar kitokiu būdu.

Tikėjimas visais Dievo pasiuntiniais yra įsakytas musulmonams pagal Koraną:

„Sakykite: „Mes tikime Allahą ir atskleidimu, duotu mums ir Abraomui, Ismaeliui, Izaokui, Jokūbui ir dvylikai Izraelio giminėms, ir tuo, duotu Mozei, ir Jėzui, ir tuo, duotu (visiems) Pranašams iš jų Viešpaties; mes nedarome jokio skirtumo tarp jų ir mes lenkiamės Allahui (islame).““ (Šv.Koranas-2:136)

Taurusis Koranas sekančiose eilutėse tęsia nurodymą musulmonams, kad tai yra tikras ir bešališkas tikėjimas. Jei kitos tautos tiki taip pat, jos seka teisingu keliu. Jei jos netiki, tada jos seka savo pačių užgaidomis ir šališkumu, ir Dievas pasiims juos atsiskaityti. Taip mes skaitome:

„Taigi, jei jie tiki taip, kaip jūs tikite, jie iš tikrųjų yra teisingame kelyje; bet jei jie nusigręžia, tada jie yra tie, kurie atskilę; bet Allahas apsaugos jus palyginus su jais, ir Jis yra Visą Girdintis, Visą Žinantis.“ (Šv.Koranas-2:137)

Dar mažiausiai yra du svarbūs punktai, susiję su pranašavimu, kuriuos reikia atskleisti. Šie punktai aptaria Jėzaus ir Muhammedo kaip pranašų roles, kurios paprastai yra klaidingai suprantamos.

Koraniškas Jėzaus (Ramybė Jam) aiškinimas atkakliai atmeta jo „dieviškumo“ ir „dieviškos sūnystės“ koncepciją ir pristato jį kaip vieną didžiųjų Dievo pranašų. Koranas paaiškina, kad Jėzaus gimimas be tėvo nepadaro jo Dievo sūnumi ir šiuo aspektu mini Adomą, kuris buvo sukurtas be tėvo ar motinos:

„Iš tiesų Jėzaus pavyzdys, Dievo akyse, yra kaip Adomo pavyzdys; Jis sukūrė jį iš dulkių, tada Jis tarė jam „būk“ ir jis buvo.“

(Šv.Koranas-3:59)

Kaip ir kiti pranašai, Jėzus taip pat atlikinėdavo stebuklus. Pavyzdžiui, jis prikeldavo mirusiuosius ir gydė akluosius bei raupsuotuosius, tačiau rodydamas šiuos stebuklus, jis visada paaiškindavo, kad tai buvo iš Dievo. Iš tikro, klaidingi manymai apie Jėzaus asmenybę ir misiją kyla tarp jo pasekėjų todėl, kad jo pamokslai nebuvo užfiksuoti jo gyvenimo šiame pasaulyje metu, o buvo užrašyti tik praėjus apytiksliai šimtmečiui. Pagal Koraną, jis buvo atsiųstas Izraelio vaikams; jis patvirtino Toros, kuri buvo atskleista Mozei, galiojimą ir taip pat atnešė gerų žinių apie galutinį pasiuntinį po jo.

„Ir atminkite, Jėzus, Marijos sūnus, sakė: „O, Izraelio vaikai! Aš esu Allaho apaštalas, (atsiųstas) jums patvirtinti Įstatymą, (kuris atėjo) prieš mane ir pranešti jums gerą žinią apie pranašą, ateisiantį po manęs, kurio vardas bus Ahmad.“ Bet kada jis atėjo pas juos su aiškiais ženklais, jie sakė: „Tai yra akivaizdūs burtai.““

(Šv.Koranas-61:6)

(Ahmad yra kitas Pranašas Muhammedo vardas, kuris reiškia „pagirtasis“).

Tačiau dauguma žydų atmetė jo vadovavimą. Jie susimokė prieš jį ir, jų nuomone, nukryžiuavo jį. Bet Taurusis Koranas paneigia jų nuomonę ir sako, kad jie nei nužudė jo, nei nukryžiuavo jį, o jis buvo prikeltas Dievo. Korane yra eilutė, kuri leidžia manyti, kad Jėzus sugrįš ir visi krikščionys bei žydai patikės juo prieš jam mirštant. Tai taip pat yra palaikoma ir autentiškų Pranašo Muhammedo (Ramybė Jam) pasakymų.

Paskutinis Dievo pranašas, Muhammedas (Ramybė Jam), gimė Arabijoje 6 m.e. amžiuje. Mekkos žmonės žinojo jį kaip puikaus charakterio ir kultūringu manierų vyrą ir vadino jį AL-AMEEN („vertas pasitikėjimo“). Kai sulaukė 40 metų, Dievas paskyrė jį pranašu ir Dievo atskleidimo gavėju. Jis kvietė Mekkos

stabmeldžius garbinti vieną Dievą ir priimti jį kaip Jo pranašą. Atskleidimai, kuriuos jis gavo, buvo išlaikyti jo gyvenimo metu jo kompanionų atmintyje, o taip pat ir užrašyti ant palmių lapų, odos ir t.t.

Taigi, Taurusis Koranas, koks jis yra sutinkamas šiandien, yra toks pat kaip ir tas, kuris buvo atskleistas jam; nė vienas skiemuo jame nebuvo pakeistas, nes Pats Dievas garantavo jo išsaugojimą. Koranas yra vedimo knyga visai žmonijai visiems laikams, ir ji mini Muhammedą (Ramybė Jam) kaip paskutinįjį Dievo Pranašą:

„Muhammedas nebuvo tėvu nei vienam iš jūsų vyrų, bet (jis yra) Allaho Pranašas ir Pranašų Antspaudas: ir Allahas pilnai žino apie visus dalykus.“

(Šv.Koranas-33:40)

Koranas toliau kalba apie gražų pranašo gyvenimo pavyzdį:

„Jūs iš tikrųjų Allaho Apaštale turite gražų (elgesio) pavyzdį visiems, kurie deda viltis į Allahą ir Paskutiniąją Dieną, ir kurie dažnai užsiima Allaho šlovinimu.“

(Šv.Koranas-33:21)

Allahas yra Dievo vardas arabų kalboje. Nei daugiskaita, nei giminė negali būti iš jo padaryta. Jis yra visatos Kūrėjas ir Išlaikytojas. Jis yra visų žmonių Dievas, įskaitant ir tokius pranašus kaip: Adomą, Nojų, Abraomą, Ismaelį, Jokūbą, Mozę, Dovydą, Jėzų ir Muhammedą (Ramybė Jiems Visiems).

Ką jie sako apie Muhammedą (Ramybė Jam)

Čia mes pristatome keletą didžiųjų ir pripažintų šių laikų scholastų nemusulmonų pastebėjimų apie islamą. Tiesai nereikia jokių gynėjų užtarti iš jos pusės, bet užsitęsusi piktavališka propaganda prieš islamą sukėlė didžiulę sumaištį laisvų ir objektyvių mąstytojų protams. Mes tikimės, kad sekantys pastebėjimai padės inicijuoti objektyvų islamo Pranašo Muhammedo (Ramybė Jam) įvertinimą.

Jeigu tikslo didingumas, prasmių mažumas ir stulbinantys rezultatai yra trys žmogaus genijaus kriterijai, kas drįstų palyginti bet kokį didį šių laikų žmogų su Muhammedu? Žymiausi žmonės sukūrė armijas, įstatymus ir imperijas, tačiau nepaisant to, jie įkūrė ne daugiau nei materialias galias, kurios dažnai subyrėdavo priešais jų akis. Šis žmogus pajudino ne tik armijas, įstatymus, imperijas, žmones ir dinastijas, bet ir milijonus žmonių trečdalyje tada apgyvendinto pasaulio; ir dar daugiau-jis pajudino altorius, dievus, religijas, idėjas, įsitikinimus ir sielas... Jo susivaldymas pergaleje, jo ambicija, kuri visiškai buvo paskirta vienai idėjai ir jokiais būdais ne siekimas imperijos,

jo nesibaigiančios maldos, jo mistiniai pokalbiai su Dievu, jo mirtis ir jo triumfas po mirties-visa tai liudija ne apsišaukėliškumą, bet tvirtą įsitikinimą, kuris suteikė jam galią atstatyti dogmą. Ši dogma buvo dvejopa: Dievo vienovė ir Dievo nematerialumas; pirmoji pasakojanti, kas Dievas yra, o antroji pasakojanti, kas Dievas nėra; viena naikinanti netikrus dievus kardu, kita pradedanti idėją žodžiais. Filosofas, oratorius, apaštalas, įstatymleidytojas, karys, idėjų užkariautojas, racionalių kulto be įsivaizdavimų dogmų atstatytojas; dvidešimties žemiškų imperijų ir vienos dvasinės imperijos įkūrėjas, toks yra Muhammedas. Turint omeny visus standartus, kuriais žmogaus didingumas gali būti išmatuojamas, mes klausiamo, ar yra koks nors didingesnis žmogus nei jis? (**Lamartine**, *Histoire de la Turquie, Paris 1854, Vol.11, pp.276-77.*)

Tai ne propagavimas, bet jo religijos pastovumas nusipelno mūsų stebėjimosi; toks pat tyrumas ir tobulas išpūdis, įsirėžęs Mekkoje ir Medinoje, yra išlaikytas po visų dvidešimto amžiaus indų, afrikiečių ir turkų Korano konvertitų revoliucijų... Mahometonų tikėjimo objektas ir atsidavimas iki žmogaus pojūčių ir vaizduotės lygio. „Aš tikiu į Vieną Dievą ir Muhammedas yra Dievo Apaštalas“ yra paprastas ir nekintamas islamo pareiškimas. Intelektualus Dievybės vaizdas niekada nebuvo sumenkintas kokiu nors matomu tabu; pranašo garbė niekada nebuvo peržengusi žmogaus dorybių mato ribų; ir jo gyvuojantys pamokymai apribojo dėkingumą už jo pamokymus supratimo ir religijos ribomis. (**Edward Gibbon ir Simon Ockley**, *Saracėnų imperijos istorija, London 1870, p. 54*)

Jis buvo Cezaris ir Popiežius viename; bet jis buvo Popiežiumi be Popiežiaus pretenzingumo, Cezariu be Cezario legionų: be stovinčios armijos, be sargybinio, be rūmų, be pastovių pajamų. Jei kada koks žmogus turėjo teisę sakyti, kad jį valdo teisinga Apvaizda, tai buvo Muhammedas, nes jis turėjo visas galias be įrankių ir be jų palaikymo. (**Bosworth Smith**, *Muhammedas ir Muhammedizmas, London 1874, p. 92*)

Yra neįmanoma bet kam, kas studijuoja didžio Arabijos Pranašo gyvenimą ir charakterį, kuris žino, kaip jis mokė ir kaip gyveno, jausti ką nors kitą nei didelę pagarbą tam galingam Pranašui, vienam didingiausių Aukščiausiojo pasiuntinių. Ir nors apie tai aš turėčiau pasakyti daugelį dalykų, kurie daugeliui galėtų pasirodyti įprasti, aš vis dar jaučiu, kada aš vėl juos perskaitau, naują susižavėjimą, naują pagarbos pojūtį tam galingam arabų mokytojui. (**Annie Besant**, *Muhammedo gyvenimas ir mokymas, Madras 1932, p.4*)

Mano pasirinkimas skirti Muhammedą į įtakingiausių pasaulio asmenų sąrašo viršūnę gali nustebinti kai kuriuos skaitytojus ir gali būti klausinėjamas

kitų, bet jis buvo vienintelis žmogus istorijoje, kuris buvo nepaprastai sėkmingas tiek iš religinės, tiek ir iš pasaulietinės pusės. (**Michael H. Hart**, *100: Įtakingiausių pasaulio asmenų istorijoje sąrašas*, New York: Hart Publishing Company, Inc. 1978, p.33)

„Aš visada Muhammedo religiją pagarbiai vertinau dėl jos nuostabaus gyvybingumo. Tai vienintelė religija, kuri man atrodo apimanti tą asimiliuojantį sugebėjimą keisti egzistencijos fazę, kuri gali pati savaime tikti kiekvienam amžiui. Aš domėjausi šiuo nuostabiu vyru ir, mano nuomone, jis privalo būti vadinamas ne antikristu, o Žmonijos Gelbėtoju. Aš tikiu, jog jei toks žmogus kaip jis priimtų diktatūrą šiuolaikiniame pasaulyje, jam pasisektų išspręsti jos problemas tokiu būdu, kad atneštų taip reikalingą taiką ir laimę: aš spėju apie Muhammedo tikėjimą, kad jis bus priimtinas rytojaus Europai, nes jis tampa priimtinu šiandienos Europai.“ (**G.B. Shaw**, *Islamo genijus*, 1 tomas, Nr. 81936)